

Arrest

nr. 115 735 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X X X X en X op 19 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 19 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 20 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na

beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 30 november 2011 met nr. 71 276.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 12 december 2011 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielloozer (bijlagen 13quinquies).

1.4. Verzoekers dienden op 6 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoekers dienden op 26 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 4 mei 2012 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). De vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werden door de Raad verworpen bij arresten van 22 augustus 2012 met nrs. 86 123 en 86 124.

1.7. Op 4 juni 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij aan verzoekers bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.8. Op 31 juli 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Verzoekers werden hiervan op 2 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...), attaché.

wordt aan

de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die haar betekend werden op 15/12/2011, 04/05/2012 en 12/06/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 20/11/2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 30/11/2011 door de RVV. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag op 26/04/2012 ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 04/05/2012. Deze beslissing is op 04/05/2012 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 06/03/2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04/06/2012. Deze beslissing is op 12/06/2012 aan betrokkene betekend. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 15/12/2011, 04/05/2012 en 12/06/2012. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Reden voor de beslissing

Betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven (bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 15/12/2011, 04/05/2012 en 12/06/2012).

Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.”

- ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (...), attaché.

wordt aan

de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van

Russische nationaliteit te zijn,

+ haar minderjarige kinderen:

- (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van

15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die haar betekend werden op 15/12/2011, 04/05/2012 en 12/06/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 20/11/2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 30/11/2011 door de RW. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag op 26/04/2012 ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 04/05/2012. Deze beslissing is op 04/05/2012 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 06/03/2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04/06/2012. Deze beslissing is op 12/06/2012 aan betrokkene betekend. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 15/12/2011, 04/05/2012 en 12/06/2012. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Reden voor de beslissing

Betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven (bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 15/12/2011, 04/05/2012 en 12/06/2012).

Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissingen houden maatregelen van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Waar verzoekers zich in hun middel richten zij zich tegen de beslissing tot vasthouding, zoals bij de bespreking van artikel 27, §3 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van hun verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding.

3. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11, §1 lid 1 en 2, 74/13 en 74/17, §2 van de vreemdelingenwet en van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn. In casu dient vastgesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoekers.

Zoals hierboven reeds vermeld zijn verzoekers een gemengd koppel waarbij er duidelijk door de Russische ambassade geattesteerd werd dat de vader die de Afghaanse nationaliteit bezit, niet met het gezin naar de Russische Federatie mee kan reizen, daar hij geen permanente verblijfsvergunning in België bezit.

Dit betekent automatisch dat de gezinscel geschonden zal worden.

Bovendien blijkt dat de nationaliteit van de jongste zoon nog onbestemd is, zodat het onduidelijk is of dit kind één van haar ouders zal kunnen vergezellen indien worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. De onbestemde nationaliteit van het kind wordt aangetoond door de email van de Russische ambassade, (zie bijlage, stuk 6)

Aangezien het bevel, gepaard gaand met een inreisverbod, het recht op familie- en gezinsleven alsook het kinderrechtenverdrag dreigt te schenden, diende de Dienst Vreemdelingenzaken dit element in overweging genomen te hebben.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

2/

Het inreisverbod van 3 jaar is gebaseerd op artikel 74/11 §1, lid 2 Vreemdelingenwet en dit omdat er niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 74/11 §1, lid 1 en lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of ;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In de bestreden beslissingen, wordt er zonder enige motivering een inreisverbod van drie jaar, zijnde de maximale termijn, opgelegd.

De duur van het inreisverbod dient echter te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld, gelet op de verstreckende gevolgen van een inreisverbod.

De gemachtigde kan overeenkomstig artikel 74/14 § 3 Vreemdelingenwet geen enkele termijn bepalen indien er een risico op onderduiken bestaat.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris al 3x een bevel aan verzoekers hebben uitgereikt om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker meent dat het geen gevolg geven aan drie bevelen niet kan beschouwd worden als een aanwijzing van een risico op onderduiken.

Immers voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 7 alinea 2 en 3 (gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en in werking op 27/02/2012) een aan-bal preventieve maatregelen om de uitvoering van de verwijderingsmaatregel na te streven.

Het uitvoeringsbesluit van 19 juni 2012 (KB van 19 juni 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1980 en van het KB van 20/07/2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie in het kader van de controle van de gedwongen terugkeer; B.S. 2 juli 2012) verduidelijkt hieromtrent dat de Minister of zijn gemachtigde de volgende preventieve maatregelen kunnen opleggen om het risico op onderduiken te vermijden:

- het zich regelmatig aanbieden bij de gemeente of bij tegenpartij zelf of
- het storten van een financiële waarborg.

Artikel 27 § 3 Vreemdelingenwet benadrukt dat er enkel zal worden overgegaan tot opsluiting indien er geen andere, minder dwingende maatregelen kunnen worden genomen die doeltreffend kunnen zijn.

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn Raad nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, blz. 98) bepaalt in artikel 15:

Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien: a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert [...] . "

Verzoeker meent dat tegenpartij de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten, zoals het recht op privé — en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Tegenpartij kon zich al van de bijzondere situatie van verzoekers vergewissen bij het gegeven dat zij een gemengd koppel zijn met elk een andere nationaliteit.

Verzoekers zijn van mening dat de Raad deze elementen ook in overweging dient te nemen die haar gekend zijn- op het moment dat zij moet oordelen, ook al waren deze niet gekend of naar j voren gebracht op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen..

Verzoekers steunen zich hiervoor op het arrest Singh en anderen tegen België van 2 oktober 2012 (verzoekschrift n° 22310/11), van het Europees Hof van de Rechten van de Mens waarbij eens te meer werd aangetoond dat de vraag naar de daadwerkelijkheid van het rechtsmiddel tegen een BGV in het (' Belgisch recht actueel blijft.

Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen om een mogelijke inbreuk op één van de artikelen van het EVRM vast te stellen. »

Dat verzoekers pas nu een nieuwe regularisatieaanvraag ogv artikel 9bis Vw instellen kan hun niet kwalijk genomen worden, daar zij pas zeer recent te weten gekomen zijn van hun ambassades dat enerzijds bij uitwijzing verzoeker zijn gezin niet naar de Russische Federatie mee mag vergezellen, alsook anderzijds dat het jongste kind momenteel een onbepaalde nationaliteit heeft.

Tegenpartij weet zeer goed dat het niet zinvol is om enige procedure (wegens buitengewone omstandigheden) op te starten verzoekers niet zelf enig bewijs kunnen voorleggen.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn. Uw Raad oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier :

"3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke

omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (P.B.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert. r (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst dient nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/11)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast. Bovendien bepaalt artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig: de gezinscel van verzoekers zal bij een verwijdering verbroken worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de persoonlijke situatie van verzoekers, minstens blijkt een dergelijke afweging niet uit de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet is geschonden.

4/

Voorts mogen er volgens verzoekers geen bevelen om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvSt 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 Vw.

Artikel 74/13 Vw bepaalt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins — en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

De bestreden beslissingen schenden op manifeste wijze artikel 8 E.V.R.M.

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 05/02/2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.02 9) , is het de taak van de administratieve overheid om ,vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bij de beoordeling van een inmenging in het recht op gezinsleven dient rekening gehouden te worden met het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen geen rekening houdt met hun familiaal leven nu deze stelt dat er omwille van het niet hebben van een officiële verblijfsplaats in België, het niet in het bezit zijn van identiteitsdocumenten en het niet eerder gevolg geven aan BGV's er een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Verzoekers achten deze motivering kennelijk onredelijk en menen dat de inmenging in het recht op het gezinsleven van verzoekers en aldus het bevel om het grondgebied te verlaten - met inreisverbod! - disproportioneel is ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

Zo spreekt het voor zich dat dit gezin niet kan worden uit elkaar gehaald zonder dat dit een ongeoorloofde en disproportionele aantasting uitmaakt van het privé— en familiaal leven, beschermd onder het artikel 8 van het E.V.R.M.

De vraag dient gesteld te worden of de inmenging in het recht op gezinsleven, de schending van artikel 8 E.V.R.M. in hoofde van verzoekers voor onbepaalde tijd te worden gescheiden, opweegt tegen het rechtsbelang dat de overheid inroept?

Het resultaat zal immers hetzelfde zijn: aan verzoekers zou een machtiging tot verblijf dienen te worden gegeven gelet op hun specifieke complexe situatie.

Is het dan redelijk en opportuun om verzoekers eerst te verplichten het grondgebied te verlaten?

Er kan verwezen worden naar een arrest van de Raad van State:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2 lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Dat in casu het duidelijk is dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

In casu zou de maatregel waarbij verzoekers zouden worden verplicht hun aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in hun respectievelijke landen van herkomst (Afghanistan dan wel Russische Federatie) volledig voorbij gaan aan de regel van de proportionaliteit in het kader van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 E.V.R.M.

De verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst heeft veel verstrekkende gevolgen dan het beoogde doel.

De scheiding van een gezin heeft niet te verwaarlozen gevolgen.

Door de lange termijnen staan de gezinsleden die in het buitenland achterblijven, gedurende langere tijd bloot aan mogelijke risico's.

Het lange wachten kan hun fysieke en mentale gezondheid aantasten.

Naarmate een scheiding langer duurt, verloopt de integratie van het gezin moeizamer, vooral wanneer de kinderen tijdens de scheiding lange tijd niet naar school kunnen en gedurende vele jaren zonder ouderlijk gezag of met slechts één van de ouders opgroeien.

Pas wanneer ze, na de pijnlijke scheiding, weer met hun gezin herenigd zijn, kunnen verzoekers weer op een serene manier hun leven opbouwen en werk maken van hun integratie in hun nieuwe omgeving.

Ook buitensporige kosten ondermijnen het recht op gezinshereniging en beletten de facto dat het gezin wordt herenigd. Deze hoge kosten kunnen verzoekers in een precaire situatie brengen en het risico vergroten dat zij het slachtoffer van uitbuiting worden.

De geldsom moet bij het indienen van de visumaanvraag worden betaald, zelfs indien het visum naderhand wordt geweigerd. Daarenboven komen nog de vele andere kosten die in het kader van een gezinsherenigingsprocedure.

Voor diverse zaken moeten worden betaald: het verkrijgen van de nodige documenten (zoals paspoorten, geboorte- en huwelijksakten, medische getuigschriften), de vertaling en legalisatie door de buitenlandse overheden van de authentieke buitenlandse akten en gerechtelijke beslissingen, de kosten

van de DNA tests, vliegtuigtickets, enz. daar moet soms ook nog eens de financiële steun worden bijgerekend die de gezinsleden nodig hebben om zichzelf te onderhouden evenals de eventuele vervoers- en verblijfskosten als gevolg van de grote afstand tussen de woonplaats van de betreffende gezinsleden en de plaats waar de bevoegde diplomatieke en consulaire vertegenwoordigingen gevestigd zijn.

Al deze kosten staan niet in verhouding tot de financiële draagkracht van verzoekers. Verzoekers hebben al bijna 1 jaar geen toegang meer tot de Belgische arbeidsmarkt gehad.

Gebruikmaken van klassieke banksystemen om een lening aan te gaan, kan niet.

Het feit dat verzoekers om financiële redenen niet in slaagt om hun verzoek tot gezinshereniging in te dienen, zou bovendien de hereniging van hun gezin simpelweg kunnen verhinderen.

Een dergelijke houding zou de redelijkheid te boven gaan.. Het EHRM heeft in diverse arresten precies deze redelijkheid als bijzonder belangrijk criterium ingevoerd (arresten DALIA v France 19/02/1996, recueil, 1998, I, 91, 52 en MEHEMI v France, 26/09/1997, recueil, 1997-VI, p. 1971, 34). Dit is des te meer het geval nu overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel zoals gehanteerd door het EHRM de overheid dient na te gaan of er geen alternatieven voorhanden zijn opdat men niet zou moeten raken aan het . recht op eerbiediging van het privé- en familiaal leven in al hun facetten te kunnen beleven.

In casu is dat alternatief voor de hand liggend, m.n. dat verzoekers toegelaten worden hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen in België, waar zij samen verblijven en zij hun privé- en gezinsleven gewaarborgd te zien.

Het verzoek is ontvankelijk gezien verzoekers in hun individueel geval door het geheel van bovengenoemde bijzondere omstandigheden en gegevens voldoende aantonen dat zij in een uitzonderlijke situatie verkeren daar het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk is om hun aanvragen in te dienen in hun respectievelijke landen van herkomst.

Bovendien verwijzen verzoekers naar een verklarende nota die werd gepubliceerd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 december 2006 die verschillende criteria bevat die worden gehanteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een aanvraag in toepassing van het artikel 9bis.

Onder deze voorbeelden wordt het geval genoemd van personen waarvan de terugkeer, omwille van ernstige humanitaire redenen onmogelijk blijkt of zeer moeilijk.

Als voorbeeld hiervan werd gegeven het gemengde koppel waarvan de partners onderdanen zijn van landen waarvan de wetgeving niet de familiehereniging toelaat.

Deze personen repatriëren naar hun respectievelijke landen van herkomst zou leiden tot de vernietiging van de gezinscel en de situatie is nog meer ingewikkeld wanneer zij gemeenschappelijke kinderen hebben (SAROLEA, "La réforme du droit des étrangers. Les lois du 15 septembre 2006", Waterloo, Kluwer, 2007, p. 44)

Dit is overduidelijk het geval voor verzoekers, die tot een kwetsbare groep uitmaken doordat hun situatie zo complex en precair is dat verwijdering een schending van hun mensenrechten inhoudt, en hen aldus zou moeten worden toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. Tenslotte menen verzoekers dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient uit te gaan van het principe van eenheid van gezin en het hoger belang van het kind.

Conform artikel 24, paragraaf 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging", artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet dat als volgt luidt: "Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent dat artikel 8 van het EVRM samen met de wettelijke bepalingen inzake het hoger belang van het kind moet worden gelezen. Op basis van artikel 8 van het EVRM oordeelde het Hof dat het hoger belang van het kind tot doel heeft om "de banden met zijn gezin in stand te houden, behoudens in de gevallen waarin die zich bijzonder onwaardig zou hebben getoond, aangezien het verbreken van deze band betekent dat het kind wordt afgesneden van zijn wortels." [vrije vertaling] EHRM, arrest Mamousseau en Washington v. Frankrijk, 6 december 2007, §67. Zie ook UN Committee Of the Rights of the Child (CRC) , General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary considération (art.3 para. 1) , 29 May 2013r CRC /C/GC/14, <http://www.refworld.org/docid/51a84b5e4.html>

Met de rechten van het (jongste) kind dient evenzeer rekening gehouden te worden.

Immers kan de verwijdering o.g.v. artikel 74/17, § 2, eerste Vw tijdelijk uitgesteld worden op grond van specifieke omstandigheden eigen aan de toestand van de vreemdeling, rekening houdend met:

1 de fysieke of mentale toestand van de vreemdeling

2 technische redenen, zoals het mislukken van de verwijdering wegens gebrek aan identificatie.

Immers enkel een geïdentificeerde vreemdeling kan verwijderd worden.

[zie Luc Denys, "Overzicht van het Vreemdelingenrecht", UGA 2012, die verwijst naar de Kamer 2011-2012, 1825/11, 17. Zonder identificatie kan niemand zelfs worden opgesloten !

(idem, 1825/6, 47)].

Welnu, de uitwijzing van het minderjarig kind [E.F.] [Q.], zal praktische moeilijkheden met zich meebrengen, aangezien de nationaliteit van het kind onbestemd is. Op het bevel op het grondgebied te verlaten van verzoekster wordt weliswaar gesteld dat dit kind de Russische nationaliteit heeft, doch dit is een loutere bewering van tegenpartij, die niet gestaafd kan worden op grond van enig identiteitsdocument.

Evenmin wordt verwezen naar de Russische of Afghaanse wetgeving om de aan dit kind opgelegde nationaliteit hard te maken.

Aangezien ieder kind het recht heeft om zijn beide ouders te zien en in de nabijheid van beide ouders te wonen, worden de rechten van het kind door de bestreden beslissingen geschaad.

Dat de duur van het reisverbod kennelijk onredelijk is.

Dat het enige middel gegrond is.”

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een uittreksel uit het geboorteregister van de stad Kortrijk toe, een attest van het OCMW, een attest van de Afghaanse ambassade en vertalingen van e-mail-verkeer met de Russische ambassade (Verzoekschrift, bijlagen 5-8).

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.4. De bevelen om het grondgebied te verlaten vinden hun juridische grondslag in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat zij de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomstdocumenten ontberen, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van het hierboven geciteerde wetsartikel in beginsel verplicht is hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

4.5. Verzoekers beweren dat bij het verstrekken van het bevel geen rekening werd gehouden met hun individuele situatie en dat de gezinscel zal worden geschonden. Zoals hieronder zal blijken werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt zodat de gemachtigde van de staatssecretaris toepassing dient te maken van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier en meer specifiek uit mailverkeer van en naar de sectie

“Identificatie en Verwijdering” van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt trouwens dat het geenszins de bedoeling is om de gezinsleden naar verschillende landen van bestemming terug te leiden. De Raad merkt op dat deze kritiek van verzoekers gericht is tegen de modaliteiten van de tenuitvoerlegging van de verwijdering en in dat opzicht voorbarig is. De bezwaren van verzoekers hebben geen uitstaans met de vaststelling dat zij niet over geldige documenten beschikken en dus het Belgische grondgebied moeten verlaten. Ten overvloede merkt de Raad op dat de raadsman van verzoeker ter terechtzitting bevestigt dat gebleken is dat eerste verzoeker tevens de Russische nationaliteit heeft hetgeen uiteraard een heel ander licht werpt op de zaak.

4.6. Het inreisverbod waarmee de bestreden beslissingen gepaard gaan, is gestoeld op artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Daargelaten de vraag hoeveel bevelen om het grondgebied te verlaten reeds aan verzoekers werden betekend, betwisten zij niet dat zij reeds eerder het voorwerp waren van verwijderingsmaatregelen (zie punten 1.3 en 1.7) waaraan zij geen gevolg hebben gegeven. Op grond van deze vaststelling dient de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar.

4.7. Volgens verzoekers is er in hun geval geen sprake is van een risico op onderduiken. De Raad wijst erop dat het betoog van verzoekers geen uitstaans met het inreisverbod, maar betrekking heeft op het ontbreken van een termijn in de beslissing tot verwijdering. In casu besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om op grond van artikel 74/13, §3, 4° van de vreemdelingenwet geen termijn te verbinden aan de verwijderingsmaatregel omdat niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg werd gegeven. Nergens in de bestreden beslissingen wordt melding gemaakt van een risico op onderduiken. Bijgevolg mist de uiteenzetting van verzoekers over het nemen van preventieve maatregelen in het kader van het risico tot onderduiken elke grondslag.

4.8. Waar verzoekers menen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet werd geschonden omdat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, merkt de Raad op dat de eventuele onderscheiden nationaliteit van verzoekers bezwaarlijk als een element kan worden aanzien waarmee rekening zou moeten worden gehouden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Verzoekers tonen niet aan dat er op grond van hun verschillende nationaliteit zwaarwichtige redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moet worden gehouden. De verwijzing naar een arrest van de Raad van 27 november 2012 waarbij een inreisverbod werd vernietigd, is te dezen niet dienstig aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en omdat er in de zaak die aan het geciteerde arrest ten grondslag lag sprake was van bepaalde familiale banden in België die als specifieke omstandigheden konden worden aangemerkt. Bijkomend dient te worden aangestipt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhoudt die de overheid uitdrukkelijk zou opleggen te motiveren waarom zij de maximumtermijn oplegt indien er naar het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris geen specifieke omstandigheden bestaan die nopen tot het reduceren van deze termijn.

4.9. Noch de gemachtigde van de staatssecretaris, noch de Raad kan acht slaan op de argumenten die verzoekers trachten te puren uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 augustus 2013 vermits de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

4.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

4.11. Hoewel er in casu sprake is van een gezinsleven op Belgisch grondgebied, maken verzoekers niet aannemelijk dat hun repatriëring deze gezinscel zou vernietigen, zoals zij nochtans beweren. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt uit niets dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen naar verschillende landen van bestemming zal terugleiden (zie punt 4.5). In die zin is er op dit ogenblik hoegenaamd geen sprake van een splitsing van het gezin. Er werd geen schending van de eenheid van het gezin of een inbreuk op het gezinsleven aangetoond. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de door gehuwde paren en hun kinderen gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkelde privéleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104 270; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996 cf. EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De uiteenzetting van verzoekers over het indienen van een aanvraag bij de Belgische vertegenwoordiging in hun respectieve landen van herkomst, de lange wachttijd en de kosten die daarmee gepaard gaan hebben trouwens geen uitstaans met de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, doch met een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet en de toepassing van de buitengewone omstandigheden uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.12. Voor zover verzoekers zich beroepen op praktische moeilijkheden bij de terugleiding van hun jongste kind dat in België geboren is en volgens hen van onbepaalde nationaliteit is, stelt de Raad vast dat verzoekers geenszins concreet maken dat dit kind zijn ouders niet zou kunnen vergezellen in het land van bestemming. Noch uit het administratief dossier, noch uit de e-mails van de Russische ambassade (Verzoekschrift, bijlage 8) blijkt dat het jongste kind zijn ouders niet zou kunnen volgen, weliswaar na registratie op de Russische ambassade. Bovendien deelde de consul van Afghanistan telefonisch mee dat tweede verzoekster, net als de kinderen – mits akkoord van de ouders – ook de Afghaanse nationaliteit zou kunnen verwerven, hetgeen de inhoud van het attest, dat verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen en waarin wordt gesteld dat vreemdelingen die werden uitgewezen niet worden toegelaten in Afghanistan, minstens sterk relativeert (Verzoekschrift, bijlage 7). Verzoekers tonen in elk geval niet aan dat de hogere belangen van het kind bij het nemen van de bestreden beslissingen met voeten zouden zijn getreden.

4.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Er kan geen schending van de artikelen 74/11, §1, eerste en tweede lid, 74/13 en 74/17, §2 van de vreemdelingenwet worden weerhouden. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die niet in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of het evenredigheidsbeginsel aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN